

บทนำ

เสียงล้อเกวียนขนาดใหญ่บิดไปตามพื้นดินอันขรุขระ ลึกลับสี่เท้าเผือกสองตัวกำลังออกแรงลากเดินอยู่เบื้องหน้า โดยมีผู้คนนับสิบต่างถือสิ่งของสำคัญมาร่วมขบวนพิธีสำคัญเพื่อมุ่งหน้าไปยังแคว้นเขมาปุระ ดินแดนอันรุ่งโรจน์ อุดมสมบูรณ์ และมั่งคั่ง ไม่ว่าจะทำการเพาะปลูกนาข้าวหรือพืชผลสิ่งใดก็มักจะงอกเงยเพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว นับว่าเป็นแคว้นที่ใครหลายคนอยากย้ายถิ่นฐานเข้ามาอาศัยอยู่

ยกเว้นหญิงสาวแห่งแคว้นอิศรปุระ...ผู้ที่ถูกเลือกให้มาเป็น 'เจ้าสาว' เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีต่อเจ้าแคว้นเขมาปุระ และผลประโยชน์บางอย่างที่หล่อลนไม่ได้ต้องการ

ร่างเพรียวห่มสไบพาดเฉียงไหล่บาง นุ่งผ้าลายน้ำไหลคั่นด้วยการเก็บมุกหลายชนิด หล่อนกำลังนั่งหลังตรงอยู่บนเกวียนอย่างสงบเสงี่ยม ใบหน้าหวานแต่งแต้มด้วยเครื่องประทีนโฉม เพิ่มความ

งดงามชวนมองยิ่งกว่าเดิม แต่นัยน์ตากลมสวยทั้งสองข้างกลับฉาย
ความหมองเศร้าแทนความยินดีปรีดา

เมื่อขบวนมงคลขับเคลื่อนมาเกินครึ่งทาง หล่อนลอบถน
หายใจเฮือกใหญ่ เอี้ยวหน้าหันมองบ้านเกิดเมืองนอนของตนที่อยู่
เบื้องหลัง ไม่อาจทำใจยอมรับได้ว่าจากนี้ไปจะต้องใช้ชีวิตโดดเดี่ยว
ในแคว้นแคว้นใหม่ สภาพแวดล้อมที่แปลกไปจากเดิมกับบุคคลที่ขึ้น
ชื่อว่าเป็นสามีของหล่อน

สามี...ที่ไร้ความรัก หรือความผูกพันใดๆ ทั้งปวง

สีหน้าของหญิงสาวบ่งบอกถึงความรู้สึกภายในอย่างไร้การ
ซ่อนเร้น แม้การเดินทางไกลคราวนี้จะมีผู้เป็นแม่ตามติดมาดูแลด้วย
แต่ความไม่สบายใจหลังรับรู้เรื่องราวบางอย่างยังคงเป็นสิ่งเดียวที่
ไม่อาจมองข้าม เมื่อเรื่องนั้นคือสิ่งที่สร้างความทุกข์ระทมให้แก่ลูกสาว
คนเล็ก หล่อนจึงสบสายตาส่งสัญญาณให้เจ้าสาวเริ่มดำเนินการตาม
แผนลับ ก่อนที่เสียงใสจะออกคำสั่งให้ผู้ร่วมขบวนได้ยืนกันทั่วหน้า

“ชะ...ช้าก่อน!”

“มีอะไรหรือขอรับ คุณหนูค่าน้อย”

ชายวัยกลางคนที่เป็นหัวหน้านำขบวนหันมาถามกลับด้วย
ความฉงน เช่นเดียวกับผู้ร่วมขบวนหลายคนที่สงสัยว่าเจ้าสาว
คนงามประสงฆ์สิ่งใด

หล่อนไม่ยอมไปปด ทว่าก็ต้องทำอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพราะเส้น
ทางที่รออยู่ข้างหน้าไม่ใช่ชีวิตที่ปรารถนา

“ช้า...ช้าปวดเบา ขอวะข้างทางก่อนได้หรือไม่”

“ได้ขอรับ”

หัวหน้าขบวนไม่กล้าขัดความต้องการของเจ้าสาวเป็นแน่

หญิงสูงวัยจึงลงมาจากรถยนต์ด้านหลังเพื่อเข้ามาช่วยประคองผู้สวมชุดหม้อสไบอย่างระมัดระวัง เกรงว่าคราบฝุ่นดินจะสร้างความสกปรกเลอะเทอะให้อาภรณ์จนลดทอนความงดงามลง

“ข้าจะดูแลลูกข้าเอง พวกเจ้ารออยู่ตรงนี้”

“เจ้าคะ ท่านหญิงข่อย”

สาวรับใช้พยักหน้าอย่างนอบน้อม ไม่คิดค้านคำสั่งดังกล่าว นอกจากยืนรอตรงจุดเดิม หญิงสูงวัยจึงพาลูกสาวเข้าไปด้านหลังพงไม้ใหญ่ริมทาง ซึ่งช่วยบดบังไม่ให้ใครแอบมองได้ และไม่มีทางรู้ว่าพวกเขากำลังจะทำการสิ่งใด

“เดินดี ๆ หนา ลูก”

“เจ้าคะ”

เพียงไม่กี่ก้าว หล่อนก็หลบอยู่บริเวณลับตาคนได้สำเร็จ โดยเหลือบมองผู้เป็นแม่ที่กำลังยกมือพนมกลางอก พลางหลับตาแล้วสวดบริกรรมคาถาเบา ๆ เพื่อรำยมนตร์กำบังตาไว้ชั่วคราว

“นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ...”

การมีความรู้ด้านไสยศาสตร์ไม่ใช่เรื่องผิดแปลกแต่อย่างใด นับว่าเป็นความน่าเลื่อมใส ศรัทธาในความคิดของชาวบ้านบางกลุ่มด้วยซ้ำ เพราะบรรพบุรุษตระกูลเดิมของนางข่อยได้ประสิทธิ์ประสาทวิชานี้มาให้ เพื่อเป็นที่พึ่งพาของบุคคลรอบข้าง รวมถึงสามารถนำพาตนเองให้รอดพ้นจากภัยอันตรายได้ไม่ยาก

และบัดนี้ หล่อนกำลังจะใช้มันเพื่อช่วยเหลือลูกสาวของตน

“นะกุดโท โมกุดทะ กังตะโปปุปะ ตะโปปุนะปะที¹”

---

¹ คาถาเสกไปไม้ห้ายตัวของหลวงพ่อกวย

ใบไม้เพียงไม่กี่ใบสร้างเกราะแก้วใส่พรางตาคนภายนอกได้ อย่างมหัศจรรย์ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ค่าน้อยรู้มาตั้งแต่จำความได้ ว่าผู้เป็นแม่มีความสามารถพิเศษซุกซ่อนไว้ ทว่าตนไม่ใช่คนที่มีจิตใจแกร่งกล้ามากพอที่จะน้อมรับการถ่ายทอดวิชา และคิดว่่ายังไม่พร้อมที่จะต่อกรกับผู้ใดด้วยคาถาอาคม

ผลลัพธ์มันช่างมีอานุภาพร้ายแรงนัก หากพลาดพลั้งเพียงครั้งเดียวย่อมเป็นภัยต่อชีวิต

“จะไม่มีผู้ใดรู้จริงหรือเจ้าคะ”

“เชื่อใจแม่เถิด เพื่อความสุขของเจ้า มีหรือแม่จะช่วยเจ้าไม่ได้”

“แล้วพี่ค่านาเล่า อยู่ที่ใดกันเจ้าคะ”

“ข้าอยู่นี่”

เสียงใส่ดังขึ้นพร้อมการปรากฏตัวของสตรีร่างเพรียวในชุดทะมัดทะแมงที่กำลังปลดผ้าคลุมจากศีรษะ พลางย่างก้าวเข้ามาใกล้หลังจากที่แอบสะกดรอยตามขบวนเกวียนมานาน

ดวงหน้าหวานละม้ายคล้ายคลึงกับน้องสาวจนแทบแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร แต่สำหรับผู้เป็นแม่ย่อมมองเห็นความแตกต่างของลูกสาวทั้งสองคนได้อยู่แล้ว

ค่านาเกิดช่วงต้นปี ส่วนค่าน้อยเกิดช่วงปลายปี ไม่ว่าจะป็นหน้าตา ผิวพรรณ หรือรูปร่างเหมือนกันหมดทุกประการ จึงไม่แปลกหากคนรู้จักมักักสลับกันอยู่บ่อยครั้ง

“รีบเปลี่ยนชุดกันเสีย เร็วเข้าซี”

“เจ้าคะ”

ทั้งคู่ตอบรับก่อนจะเริ่มปลดเปลื้องอาภรณ์แล้วสลับกันสวมอย่างว่องไว หากซักซ้ากว่านี้อาจทำให้หัวหน้าขบวนนึกสงสัยว่าเกิด

อะไรขึ้น นางช้อยจึงปรีมาช่วยจัดแจงชุดผ้าไทยลายเอกลักษณ์และ
ทรงผมของลูกสาวคนโตให้เรียบร้อย เครื่องหอมยังเป็นกลิ่นเดียวกัน
คงไม่มีใครเอะใจสงสัยเป็นแน่แท้

ต่อให้ไม่แต่งแต่มอโรวนโบหน้าหวาน ความงดงามก็เป็นที
ประจักษ์แก่สายตาคนทั่วไปอยู่ดี

“มันยังมาไม่ถึงอีกหรือ”

“หมายถึงผู้ใดหรือเจ้าคะ”

“ไอ้ไฮ้”

นางช้อยตอบค่านาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าความกระวน-
กระวายของลูกสาวคนเล็กกลับทะลักจนล้นออกหลังได้ยินนามนั้น
ไม่รู้ว่าจะตกใจหรือดีใจก่อนดีที่ชายคนรักกำลังมุ่งหน้ามาหาอย่าง
ไร้การบอกกล่าวล่วงหน้า ราวกับแผนการนี้เป็นฝีมือของนางช้อย
คนเดียวที่วางแผนทุกอย่าง

“พะ...พี่ไฮ้จะมารับข้าจริงหรือเจ้าคะ”

“จริงซีจ๊ะ”

“แต่ท่านแม่ หากท่านพอรู้...”

“จะไม่มีผู้ใดรู้ นอกจากเรา”

คล้ายเป็นการกำชับอย่างเด็ดขาด หากสามีของหล่อนรู้เรื่อง
นี้มีหวังลำบากแน่นอน และผู้ที่ต้องรับผลของการกระทำทั้งหมดคง
หนีไม่พ้นตัวหล่อนเอง

กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้ามาดังเข้ามาใกล้ หญิงทั้งสามพลัน
สะดุ้งโหยงหลังทุกอย่างแล้วเสร็จ คำน้อยจึงหันมองผู้มาใหม่ ก่อน
ที่หัวใจจะพองโตยิ่งกว่าเดิม เมื่อชายร่างกำยำผิวคล้ำเข้ม เปลือย
แผงอก นุ่งผ้าเตี่ยวสั้น ๆ บดบังของสงวน ที่นั่งอยู่บนหลังม้ามอบ

รอยยิ้มแสนหล่อเหลาภายใต้ใบหน้าคมคายมาให้หล่อน

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้พบกัน ไม่ได้ซัดไถ่ ไม่ได้พลอดรัก
 อย่างที่ใจปรารถนา ทว่าหลังจากสถานการณ์นี้คลี่คลาย พวกเขาคง
 ได้มีเวลาแอบอิงกันสมตั้งใจ

“เข้ามาแล้ว”

“เข้ามาซิฉันนี่”

“ขอภัยน้ำข่อย ม้าข้าหมดแรงระหว่างทาง กว่าจะขุนอาหาร
 ให้มันลุกขึ้นได้ก็ใช้เวลานาน”

ไฮ้ไม่ได้มุ่งตรงมาจากหมู่บ้านฝั่งแคว้นอิศรปุระ แต่เดินทาง
 ไกลมาจากอีกแคว้นหนึ่งหลังสงครามเพิ่งสงบลง พอทราบข่าวขบวน
 มงคลของคนรักก็เกิดความร้อนกร้อนใจ รีบปฏิบัติตามคำบอกของ
 ว่าที่แม่ยายโดยทันที

นัยน์ตาเรียวคมเคลือบมองหญิงสาวสองคนที่แลกเปลี่ยนชุด
 กันใหม่แล้ว ทว่าความเหมือนอย่างกับฝาแฝดทำเอาตนไม่กล้าทัก
 โต้ ๗ กลัวว่าจะดึงเข้ามาทอดมาหอมผัดคน

“เจ้าแยกออกใช่หรือไม่ คนไหนค่านา คนไหนค่าน้อย”

“ทำไมข้าจะจำเมียตัวเองไม่ได้เล่า น้ำข่อย”

“พี่ไฮ้!”

มีเพียงแมนवलลออหน้าหวานนามว่าค่าน้อยผู้เดียวที่ครองใจ
 ไฮ้ไฮ้นี้เสมอมา จากนั้นเขาจึงช่วยประคองค่าน้อยให้ขึ้นมานั่ง
 คร่อมบนหลังม้าคู่ใจ พร้อมออกเดินทางไกลสู่อีกแคว้นหนึ่งร่วมกัน

“ขอบคุณน้ำข่อยมากหนาที่เมตตาข้ากับค่าน้อยถึงเพียงนี้”

“ค่าน้อยเป็นลูกสาวข้า ข้าย่อมอยากเห็นลูกมีความสุข หวัง
 ว่าเจ้าจะไม่หักหาญน้ำใจให้ลูกข้าต้องชอกช้ำหนา”

“ข้าขอสาบานต่อหน้าฟ้าดิน ว่าข้าจะรักและภักดีต่อคำน้อย
เพียงคนเดียวตลอดชีวิต”

นักรบอย่างไอ้ไม่เคยกลัวความตาย สิ่งเดียวที่หวาดหวั่นสุด
หัวใจคือการสูญเสียคนรักอย่างคำน้อยไปมากกว่า และเขาคงทน
ไม่ไหว หากต้องเห็นเมียรักกลายเป็นของคนอื่นอย่างหน้าตาเฉย
ทั้งที่พวกเขาทั้งสองยังมีสายใยแห่งรักเกี่ยวพันกันอยู่

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะดูแลคำน้อยด้วยชีวิตของข้าเอง”

“ได้ยินแบบนี้ข้าก็พลอยเบาใจ พวกเจ้ารีบไปกันเถิด ก่อนจะ
มีคนมาเห็นข้า มนตร์กำบังตาของข้าใช้การไม่ได้ นานนักดอก”

“ขอบคุณจะท่านแม่ พี่คำนำด้วยหนา”

“โชคดีหนา คำน้อย”

“พี่ด้วยหนาจะ”

สองพี่น้องรำลากันผ่านรอยยิ้มเศร้า แม้จะไม่ใช่การจากลา
ครั้งสุดท้าย ทว่าคงใช้เวลายาวนานกว่าจะมีโอกาสหวนกลับมาพบ
เจอกันอีกหน เพราะการเลือกปักหมุดแผนการลับคราวนี้ ถือว่า
เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของชีวิต

ไอ้รีบควมม้าพาคนรักโลดแล่นออกจากบริเวณแห่งนี้อย่างรวดเร็ว
โดยไม่ลืมหยิบผ้าคลุมผืนบางมาปิดบังใบหน้าของตนเองกับ
หญิงสาวเอาไว้ เกรงว่าจะโดนคนรู้จักเห็นแล้วท้วงถามขณะกำลัง
มุ่งหน้าสู่ดินแดนใหม่พร้อมกัน

เมื่อลูกสาวคนเล็กได้มีชีวิตที่สมปรารถนาแล้ว ผู้เป็นแม่พลัน
ลอบยิ้มตามหลัง ก่อนจะหันมาหาลูกสาวคนโตที่กำลังรอดคอยความ
สมหวังไม่ต่างกัน เว้นเสียแต่ ‘เขา’ คนนั้น คงไร้ความรักความอาทร
ต่อตัวหล่อนอย่างสิ้นเชิง

“ชะ...ช้าเหมือนค่าน้อยบ้างหรือยังเจ้าคะ”

“เจ้าคือเจ้า...ค่านา แต่ในเมื่อเขาไม่ได้เลือกเจ้า เจ้าก็เหลือ
เพียงหนทางเดียว”

คำตอบของผู้เป็นแม่ไม่ใช้การปลอบประโลม ทว่าคือความ
จริงที่ค่านาต้องก้มหน้ายอมรับชะตากรรม

“ข้ารู้ รู้ว่ามันผิด แต่ข้าตัดสินใจแล้วเจ้าคะ”

แววตาของค่านาฉายความมุ่งมั่นตั้งหญิงกล้าหาญ หล่อนไม่มี
ทางรู้เลยว่าอนาคตข้างหน้าจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ หรือมีขวาก
หนามรอที่มดำ

“ข้าขอยอมปลอมเป็นน้องสาวตนเอง เพื่อให้ได้ครองรักกับ
คนที่ข้ารัก...จนกว่าชีวิตจะหาไม่”

ต่อให้เขาไม่ได้เลือกหล่อน และไม่เคยขายตาแลหล่อนเลย
ก็ตาม

แต่เพราะความรัก หล่อนจึงขอเล่นกับไฟ จนกว่ามันจะหวน
มาแผดเผาตัวหล่อนเอง

1

โดนัท

คิดดีแล้วสินะ

ขณะนั่งอยู่บนท้ายรถสองแถวคันสีแดงเพียงลำพัง นัยน์ตากลมโตจืดจางทิวทัศน์ริมทางด้วยความเรียบนิ่ง จิตใจสงบไร้สิ่งเร้า เวะเวียนมารบกววน แม้ความคิดจะหมუნวนเกี่ยวกับการตัดสินใจครั้งใหญ่ ซึ่งอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางหน้าที่การงานอย่างถาวร

เมฆ หรือ**กลินเมฆา**ขอทำเรื่องย้ายมาเป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ณ โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งทางจังหวัดภาคเหนือ ก่อนจะเริ่มเดินทางไกล เขาสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว พบว่าจำนวนเด็กนักเรียนที่นี่มีไม่ถึงห้าสิบคน กับจำนวนครูผู้สอนที่มีไม่ถึงสิบคนมันช่างน้อยนัก เนื่องจากโรงเรียนตั้งอยู่บนยอดเขาสูง เส้นทางรถสัญจรค่อนข้างยากลำบาก ไร้เครื่องมือสื่อการสอนที่ทันสมัย ไม่อาจเทียบเท่าโรงเรียนในตัวเมือง และส่วนใหญ่ก็เป็นเด็กในพื้นที่โดยรอบที่ผู้ปกครองส่งมาร่ำเรียน

ด้วยใจรักในความเป็นครู ผู้มอบวิชาความรู้ มีหน้าที่ข้ายังอยาก
หนีจากปัญหาครอบครัวที่แตกร้าง เขาจึงตัดสินใจเปลี่ยนงานใหม่
พร้อมย้ายถิ่นฐานมาอาศัยที่นี้จนกว่าจะครบวาระ

ก๊ก ก๊ก

“โอ้ย มาเสียอะไรตอนนี้วะ”

กลิ่นเมฆาพล้นหลุดจากภวังค์กะทันหัน เมื่อลุงคนขับร้อง
เสียงดังเชิงหัวเสีย หลังรถสองแถวทำท่าเหมือนจะมีปัญหา ไม่
สามารถขับเคลื่อนต่อได้กลางเส้นทางสายเปลี่ยว ทูรกันดารที่เขา
ไม่รู้จักอะไรสักอย่าง แม้แต่ชาวบ้านที่สัญจรผ่านไปมาอย่างไม่มีสักราย
แล้วจะหอบกระเป่าเป่าไปใหญ่ไปยังจุดหมายได้อย่างไรกัน

“พ่อหนุ่ม เดินขึ้นไปเองอีกหน่อยก็ถึงแล้วละ”

“อ้อ ขอขอบคุณครับลุง”

ไม่ต้องอธิบายเหตุผล ควันเทาที่ลอยฟุ้งหน้ากระโปรงรถ
บ่งบอกว่ารถสองแถวคันเก่าใกล้จะหมดสภาพเต็มที และผู้โดยสาร
คนสุดท้ายก็ต้องลำบากเดินเท้าต่ออีกหลายกิโลเมตรเพื่อไปให้ถึง
จุดหมาย ส่วนคนขับก็กำลังโทร. ตามให้ใครสักคนมาช่วยเหลือ ซึ่ง
คงเป็นคนรู้จักในพื้นที่

ทว่าจู่ ๆ เสียงกริ่งของรถจักรยานคันหนึ่งที่พุ่งลงมาจาก
บริเวณเนินเขาก็ดังขึ้น พร้อมชายคนหนึ่งที่ดูผิวเผินอายุน่าจะรุ่นราว
คราวเดียวกับเขา หรือไม่ก็โตกว่าเพียงไม่กี่ปี ซึ่งหยุดจอดรออยู่ใกล้ ๆ
แล้วทักทายด้วยรอยยิ้มผูกมิตร

“สวัสดิ์ครับ ครูเมฆาใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“กะเวลาถูกพอดีเลย อ้อ ผมชื่อหาญชัยครับ เรียกหาญเฉย ๆ

ก็ได้ เป็น ผอ. โรงเรียนป้อนคำฟ้าครับ”

ผู้อำนวยการโรงเรียนปิ่นจักรยานลงจากเขามารับครูคนใหม่
เองเลยเหรอ

กลิ่นเหมามองคนตรงหน้าเชิงงุนงเล็กน้อย แต่ก็ยอมเอื้อม
มือมาจับเพื่อสานไมตรีที่ดีต่อกัน เพราะคนคนนี้ครองตำแหน่ง
ผู้บังคับบัญชาเขาอยู่

“ยินดีที่ได้พบครับ”

“ข่าวของของครูเมฆมีแค่นี้เหรอครับ”

“ใช่ครับ”

“มาครับ ผมช่วยถือ เดี่ยวซ้อนท้ายจักรยานผมขึ้นไปบนเนิน
แป็บเดียว ก็ถึงโรงเรียนกับที่พักแล้วครับ”

“ขอบคุณครับ”

นับว่าการต้อนรับของผู้ผู้อำนวยการคนนี้มีความเป็นกันเอง
ไม่น้อย หากอีกฝ่ายเป็นคนถือตัวชอบวางอำนาจเหนือผู้อื่นคงไม่มี
ทางยอมปิ่นจักรยานมาต้อนรับถึงที่ ราวกับรู้ล่วงหน้าว่ารถสองแถว
คันนี้จะเกิดปัญหาติดขัดระหว่างทางพอดี

เมื่อกระเป๋าสานใบใหญ่ถูกแขวนไว้ด้านหลังจักรยานแล้ว กลิ่น-
เมฆาจึงต้องนั่งซ้อนท้ายอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ก่อนที่หาญชัยจะปั่นขึ้น
เนินเขาด้วยความทุลักทุเล แม้น้ำหนักตัวเขาจะไม่มากมายนัก ออก
จะรูปร่างบอบบางกว่าด้วย แต่เขาก็เกรงใจว่าจะเป็นภาระตั้งแต่วัน
แรกที่มาเยือน

ระหว่างการเดินทาง กลิ่นเมฆาสังเกตความเป็นอยู่ของชาว
บ้านที่เน้นการมีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย ส่วนใหญ่นิยมปลูกบ้านไม้
มีใต้ถุนมากกว่าบ้านปูน อาณาเขตรอบบ้านไม่ได้กว้างขวางมากนัก

ทว่าก็มีบริเวณที่ปลูกพืชผลหลากชนิด และบนยอดเขาแห่งนี้ก็ถูก
ธรรมชาติโอบล้อมจนรู้สึกถึงความแตกต่างจากบ้านหลังเดิมกลาง
เมืองหลวงโดยสิ้นเชิง

“บ้านพักของพวกครูก็อยู่ในเขตโรงเรียนนี้แหละครับ ห่างจาก
โรงเรียนไม่กี่เมตร”

“ที่นี่ร่มรื่นดีนะครับ”

“ใคร ๆ ก็ว่าแบบนี้ครับ มันอยู่ใกล้น้ำตก เด็ก ๆ ในหมู่บ้าน
ชอบมากกระโดดน้ำเล่นกันประจำ”

พอเข้ามาใกล้บริเวณบ้านพักจึงเริ่มได้ยินเสียงน้ำตกดังซู่ซ่า
เป็นระยะ แม้ไม่ดังมาก แต่ก็รู้สึกผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก
นอกจากความเย็นสบายก็คงจะเป็นความสบายตาที่ได้พบเห็น

กระทั่งหาญชัยชะลอความเร็วจักรยานลง กลิ่นเมฆาจึงก้าว
ขาลงจากเบาหลัง อยากเดินสำรวจรอบบริเวณอย่างถี่ถ้วน
มากกว่า ซึ่งผู้นำทางก็เห็นด้วยเลยเป็นฝ่ายเซ็นรถพร้อมสัมภาระให้

“ครูเมฆมาอยากไปดูโรงเรียน หรือบ้านพักก่อนดีครับ”

“ขอเอาของไปเก็บก่อนได้ไหมครับ”

“ได้ครับ เตี่ยวผมพาไป เอ...ครูเมฆนามสกุลโปรดพิกุลหรือ
เปล่าครับ”

“ใช่ครับ”

“คุณ ๆ เหมือนนามสกุลของครูผู้หญิงคนนึงเลย”

กลิ่นเมฆาไม่ได้แปลกใจว่าเหตุใดหาญชัยถึงรู้นามสกุลของตน
เพราะอีกฝ่ายเป็นผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียนคงต้องอ่านประวัติส่วนตัว
ของครูคนใหม่อยู่แล้ว ทว่าการจดจำได้ว่าคล้ายคลึงกับครูสาวคน
ดังกล่าวต่างหาก ที่เป็นประเด็นน่าสนใจจนความตั้งมั่นบางอย่าง

พลุ่งพล่าน

และแน่นอนว่าเขารู้จักเธอดียิ่งกว่าใคร

“เธอชื่อปลายตะวัน โปรดพิกุล...ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ คุณเป็นญาติเธอเหรอ”

“เธอเป็นพี่สาวผมเองครับ”

หาญชัยเกือบเข็นจักรยานสะดุดก้อนหินเล็กๆ ตรงหน้า ไม่คิดว่าหญิงสาวโชคร้ายคนนั้นจะมีน้องชายเป็นครูด้อยเหมือนกัน ซึ่งตอนนี้กลิ่นเมฆมาได้รับการอนุมัติให้ย้ายมาทำงานที่นี่แล้วเรียบร้อย

“พี่สาวแท้ ๆ เลยเหรอครับ”

“ครับ พี่สาวแท้ ๆ”

“เรื่องที่เธอหายไป ผมเสียใจด้วยนะครับ”

“คุณรู้เรื่องนี้ด้วยเหรอครับ”

“ชาวบ้านแถวนี้เขารู้กันหมดครับ แต่ไม่มีใครเห็นว่าเธอหายไปไหน หายไปได้ยังไง”

เรื่องนี้กลายเป็นปริศนาลึกลับที่เล่ากันต่าง ๆ นานาปากต่อปากมาช่วงระยะเวลาหนึ่ง คนละแวกใกล้เคียงมักจะใส่สีตีไข่ตาม ๆ กันว่าเป็นเพราะอาถรรพ์ของเจ้าป่าเจ้าเขา หรือมีสิ่งลึกลับที่มองไม่เห็นสร้างมนตร์กำบังตาเอาไว้ ซึ่งแน่นอนว่าเหตุผลดังกล่าวไม่น่าเชื่อถือได้ร้อยละเปอร์เซ็นต์

ขนาดตำรวจยังตามสืบหามูลความจริงไม่ได้แม้เวลาผ่านมา นานหลายปี กลิ่นเมฆาจึงไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร สถานการณ์ตอนนั้นค่อนข้างวุ่นวายหลายเรื่อง หลังแม่จับได้ว่าพ่อแอบนอกใจไปสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใหม่อย่างลับ ๆ ประจวบกับสุขภาพร่างกายของแม่ที่เพิ่งตรวจพบโรคร้ายระยะสุดท้ายเช่นกัน วินาทีนั้นโลกของเขา

ก็มีทัศนคติทั้งแปดด้าน คิดหาทางแก้ไขไม่ออก ต้องจมอยู่กับความทุกข์ระทมแสนเจ็บปวดเกินบรรยาย

พี่สาวหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ต้องสูญเสียผู้เป็นแม่อย่างกะทันหัน

ส่วนพ่อก็หนีไปสร้างครอบครัวใหม่โดยไม่สนใจว่ายังมีลูกชายอีกคน

คิดถูกแล้วที่เขาตัดสินใจเลือกมาใช้ชีวิตใหม่ที่นี้ เพื่อว่าจะพบเบาะแสเก่า ๆ จนแกะรอยการหายตัวไปของพี่สาวได้บ้าง เพราะลึก ๆ เขายังคงเชื่อว่า...เธออาจมีชีวิตอยู่

“ที่นี่โจรเยอะไหมครับ”

“ไม่มีเลยครับ ไม่เคยได้ยินข่าวว่าชาวบ้านลักขโมยอะไรกันเลย”

“เงินกรณีถูกลักพาตัวคงไม่ใช่”

“นานแล้วนะครับ เรื่องนี้ล่ะ”

“ใช่ครับ ห้าปีแล้วที่พี่สาวผมหายตัวไป”

ฟังจากน้ำเสียงก็รู้ทันทีว่ายังเป็นเรื่องเศร้าที่ทำให้ใจได้ยาก หากตอนนี้เสียชีวิตไปแล้วก็ขอแค่มีกระดูกนำมาประกอบพิธีกรรมทางศาสนาบ้างก็ยิ่งดี ทว่าการไม่เหลือร่องรอยใด ๆ ให้ติดตามจึงเป็นสิ่งสะเทือนอารมณ์ ซึ่งหาช่วยไม่ยากให้คุณครูคนใหม่เกิดความรู้สึกในแง่ลบกับสถานที่แห่งนี้จากการมีความหลังที่ไม่น่าจดจำมาก่อน

“ชาวบ้านที่นี่ไวใจได้ครับ พวกเขาน่ารัก แต่สัตว์ป่าค่อนข้างชุกชุมตอนกลางคืน อย่าออกมาเดินเล่นคนเดียววนะครับ มันอันตราย”

“ขอบคุณที่เตือนครับ”

กลิ่นเหม็นรู้ว่ายังมีอีกหลายอย่างที่เขาคงพยายามปรับตัวเพื่อความอยู่รอด แม้ที่นี่จะไม่สุขสบายเท่าบ้านหลังเดิม ทว่าน้ำใจของผู้คนที่ป้อนคำฟ้าคงสร้างความประทับใจให้ได้ไม่ยาก

“ฮะ”

“เป็นอะไรไหมครับ”

“ไม่ครับ แครองเท้าขาด”

“พื้นที่นี้มีหินเยอะ ระวังด้วยนะครับ”

สงสัยจะเดินดูทางด้วยความเหม่อลอยไปหน่อยก็เลยพลอสละตุ๊กก่อนหินคม ๆ อย่างบังเอิญ ส่งผลให้พื้นรองเท้าชำรุดทันที ซึ่งการขนย้ายสัมภาระมาที่นี่ เขาตั้งใจว่าจะมาหาซื้อของใหม่แทนการหอบของเก่ามาจากบ้านหลังเดิม แต่จากการสำรวจคร่าว ๆ แล้ว เขาพบว่าที่นี่ไม่มีร้านสะดวกซื้อ หรือร้านขายของชำเลยด้วยซ้ำ

หากจะซื้อของใช้อะไรสักอย่างคงต้องขอความช่วยเหลือให้คนอื่น ๆ พาขับรถลงเขาเข้าตัวเมืองอย่างเดียว

“ข้างบ้านคุณมีร้านรับซ่อมอยู่นะครับ เห็นว่าซ่อมได้ทุกอย่าง”

“หลังไหนเหรอครับ”

“หลังนั้นครับ”

หาญชัยขึ้นมายังบ้านไม้หลังข้าง ๆ ที่อยู่ถัดจากบ้านพักของเขา และดูเหมือนว่าบริเวณนี้จะมีบ้านแค่สองหลังเท่านั้น มีหน้าซ้ายังอยู่ใกล้กับธารน้ำตกดูเป็นธรรมชาติอีกด้วย

ทว่าเรื่องเพื่อนบ้านคนใหม่ต่างหากที่น่ากังวล

“เฮ้ย! ผา!”

เมื่อเจ้าของบ้านหลังดังกล่าวปรากฏตัว หาญชัยจึงตะโกนเรียกจนอีกฝ่ายหันหน้ามาสบประสานสายตาอย่างงุนงง ใบหน้า

คมคาย ผิวคล้ำเข้มสะกิดต่อมกลางใจของกลิ่นเมฆาเข้าทันใด แม้ไม่ใช่ความประทับใจหรือชื่นชมตั้งแต่แรกเจอ แต่ก็รู้สึกแปลก ๆ เหมือนคุ้นหน้าคุ้นตากันมาก่อน

เช่นเดียวกับนัยน์ตาเรียวคมที่เฝ้ามองคนแปลกหน้าด้วยความรู้สึกบางอย่างไม่ต่างกัน กระแสพลังงานสว่างวาบเข้ากลางดวงใจ ทว่าเจ้าตัวยังคงเก็บซ่อนอารมณ์ไว้เป็นอย่างดี พลังตวัดผ้าขาวม้าพาดบ่าหลังจากเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ก่อนจะเดินมาทางผู้อำนวยการโรงเรียนป้อนคำฟ้าที่มักแสบเยิ้ม เหยียดหยามตนอยู่บ่อยครั้ง

“ว่าไง ผอ.”

“นี่ครูเมฆ เพิ่งย้ายมาใหม่ ฝากดูแลเขาด้วย”

“เอ่อ ไม่...”

“อ้อ ได้”

ขณะที่กลิ่นเมฆาจะปฏิเสธว่า ‘ไม่เป็นไร’ เพราะเขาดูแลตัวเองได้ดีอยู่แล้ว ทว่าเพื่อนบ้านก็โพล่งตอบกลับมาจนเขาต้องชะงักคำพูดไว้เสียก่อน อีกทั้งสีหน้า แหวงตา และน้ำเสียงช่างสวนทางกับการรับปากอย่างสิ้นเชิง

ราวกับเป็นการรับปากไปแบบส่ง ๆ เท่านั้น

“เขาชื่อผาครับ อยู่ที่นี่มานานแล้ว”

“ครับ”

“ตามสบายนะครับ มีอะไรก็เรียกผมได้ ผมอยู่บ้านข้าง ๆ โรงเรียน ไม่นั่นก็...” หาญชัยเพิ่งนึกออกว่าพจนามบัตรติดตัวมาด้วยเลยยื่นให้เพื่อนร่วมงานคนใหม่รับไว้ “นี่เบอร์ผมครับ”

“ขอบคุณมากครับ ผอ. หาญ”

“ไว้ผมค่อยพาคณะทัวร์โรงเรียนวันเปิดสอนนะครับ”

“ได้ครับ”

บุญแจบ้านพักพร้อมสัมภาระทั้งหมดถูกวางกองบนแคร่ไม้ไผ่ริมลำธารแล้วเรียบร้อย ก่อนที่หาญชัยจะปั่นจักรยานกลับบ้านพักของตนเอง ปล่อยให้กลิ่นเมฆาเย็นซึ่งใจอยู่ครุ่นหนึ่งว่าจะจ้างเพื่อนบ้านซ่อมรองเท้าให้เลยดีหรือเปล่า แล้วสุดท้ายก็ตัดสินใจถอดออกมาถือไว้

“คุณรับซ่อมรองเท้าไหมครับ”

“รับ”

“ฉันผมฝากซ่อมตอนนี้เลยได้ไหม ผมมีแค่คู่เดียว”

“ได้ พรุ่งนี้น่าจะเสร็จ”

“พรุ่งนี้? แล้ววันนี้ผมจะใส่อะไร”

“เดี๋ยวให้ยืมก่อน”

คำตอบอย่างง่ายดายน่าบอกถึงการยอมผูกมิตร หาก**บุรินทร์**ไม่อยากสนิทสนมกับใครก็คงไม่เลือกหันหน้าเข้าหา แต่จะหันหลังให้เสียมากกว่า

ร่างกำยำหายเข้าไปในบ้านเพียงไม่นาน ก่อนจะกลับออกมาพร้อมรองเท้าคู่มือแล้วยื่นให้เพื่อนบ้าน กลิ่นเมฆาจึงส่งยิ้มบาง ๆ และไม่อาจปฏิเสธน้ำใจครั้งนี้

“ขอบคุณครับ”

ทว่าจังหวะเดียวกัน ภายใต้อายตาศาพิเศษของบุรินทร์ เขาเหลือบเห็นพลังงานมืดบางอย่างที่วนเวียนอยู่รอบตัวของผู้มาใหม่ ตั้งแต่ก้าวเท้ามายังสถานที่แห่งนี้ สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่คนธรรมดาทั่วไปจะพบเจอง่าย ๆ หากไม่ใช่ผู้ที่ถูกเลือกให้ต้องมาช่วยทำภารกิจสำคัญ หรือต้องช่วยเหลือมนุษย์ด้วยกัน

สิ่งนั้นที่เรียกกันว่า ‘ซิกซ์เซนส์’

“คุณมองอะไร”

“เปล่า”

คนโดนจับจ้องนาน ๆ คงจะรู้สึกไม่ดีนัก ซึ่งบุรินทร์ไม่คิดจะเฉลยคำตอบให้ฟังตั้งแต่เริ่มแรก เพราะยังไม่มั่นใจว่าพลังงานสีดำนั้นคืออะไร ทว่าคงไม่ใช่สิ่งดีแน่นอน

“คืนนี้ก่อนนอนสวดมนต์หน่อยก็ดี”

“ฮะ?”

“หวังดีถึงได้เตือน”

ว่าจบก็หายลับเข้าบ้านพร้อมรองเท้าที่ต้องซ่อม ปล่อยให้กลิ่นเมฆาเย็นฉงนเพียงลำพังว่าความหวังดีดังกล่าวคือคำพูดเลื่อนลอย หรือมีนัยซุกซ่อนอยู่กันแน่

“พูดจาแปลก ๆ”

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เขาก็ไม่ใช่คนหัวอ่อนที่ต้องเชื่อฟังทุกคำทักจากคนแปลกหน้าหรอก

2

คืนแรก

บ้านพักหลังใหม่ ทว่าสภาพไม่ได้ใหม่ดังที่คิด

หลังอยู่เพียงลำพัง กลิ่นเหม็นจึงเริ่มปฏิบัติการทำความสะอาดเป็นอันดับแรก โชคดีที่ภายในบ้านมีอุปกรณ์ครบครัน ไม่น่าอย่างนั้นคงต้องรบกวนขอยืมสิ่งของเพื่อนบ้านมาใช้ชั่วคราว จากนั้นก็ทำการซักตากผ้าปูเตียง ปลอกหมอน และมุ้งให้เรียบร้อย เพราะเขาคงทนนอนคลุกฝุ่นท่ามกลางกลิ่นเหม็นอับไม่ไหว

แม้ไม่ใช่คนคลั่งรักความสะอาด แต่ก็ไม่อาจสูดดมความสกปรกตลอดทั้งวัน

ภายในบ้านพักค่อนข้างคับแคบ เหมาะแก่การอยู่คนเดียวมากกว่าชักชวนใครมาค้างแรมด้วย โดยมีการแบ่งเป็นสัดส่วนต่างๆ หลายมุม ทั้งห้องนอน ห้องน้ำ และห้องครัว ซึ่งกลิ่นเหม็นมองว่าไม่ยุ่งยากต่อการทำความสะอาดประจำวันสักเท่าไร

พีบ

บานหน้าต่างถูกผลักให้เปิดออกกว้าง มือบางหยิบผ้าห่มผืนบางที่ซັกเสร็จแล้วมาสะบัดไล่ไฝุ่นอีกหน ทว่าสายตาพลันเหลือบเห็นเพื่อนบ้านกำลังนั่งก้มหน้าซ่อมสิ่งของอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ริมธารน้ำตก หากตัดสินจากภายนอกก็รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายเป็นคนแปลก ๆ ที่มักเจิบขริม ไร้การผูกมิตรใหม่กับใคร หรือว่าจะไม่ชอบความวุ่นวายก็เลยเลือกอยู่คนเดียวมากกว่าคบค้าสมาคมกับใคร

ขณะครุ่นคิดอะไรเพลิน ๆ เจ้าของนัยน์ตาเรียวคมก็เงยมาสบประสานอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย ทำเอาคนแอบมองสะดุ้งโหยง ก่อนจะชักใบหน้าหนีมาจัดการเอาผ้ามาปูเตียงนอนแข็ง ๆ แทน

ความสัมพันธ์ระหว่างกลิ่นเมฆากับเพื่อนบ้านยังคงเป็นศูนย์ เพราะคงไม่มีใครกล้ามอบความสนิทสนม หรือความไว้วางใจให้ได้ตั้งแต่วันแรก

กระทั่งเวลาผ่านพ้นจนถึงช่วงพลบค่ำ กระจ่างน้อย ๆ เริ่มส่งเสียงเรียกร้องหาอาหาร ทว่าในตู้เย็นไม่มีวัตถุดิบใดที่สามารถทำมือเย็นได้เลย สองเท้าจึงเดินวน พลังคิดหาทางออกอยู่ครู่หนึ่งว่าจะออกไปเดินหาร้านค้าบริเวณใกล้เคียง หรือนอนอดทนต่อความหิวโหยคู่สักคืน

“ไปตามเขาดีไหมนะ”

‘เขา’ ที่ว่าหมายถึงเพื่อนบ้านจอมขริมนคนนั้น แต่ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายจะมอบความช่วยเหลือให้กันได้หรือเปล่า ในเมื่อยอมมอบรองเท้าคูใหม่เป็นสินน้ำใจมาก่อนหน้าแล้ว

ทว่าจังหวะเดียวกันกลิ่นเมฆาพลันได้ยินเสียงกริ่งจักรยานดังลั่นอยู่ตรงหน้าบ้านพักพอดี เลยต้องเดินออกไปต้อนรับแขกอย่างเสียงไม่ได้ ก่อนจะพบว่าเป็นผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียนป้อนคำฟ้าที่บ้าน

ยานพาหนะคู่ใจมาหา พร้อมถุงพลาสติกในตะกร้าหน้ารถ

“มีอะไรหรรอครับ ผอ. หาญ”

“ผมซื้อกับข้าวมาฝากครับ คิดว่าครูเมฆต้องหิวข้าวเย็นแน่ๆ”

“ขอบคุณมากเลยครับ ผมกำลังหิวอยู่จริงๆ”

“งั้นดีเลยครับ ไม่รู้ว่าครูเมฆกินเผ็ดได้หรือเปล่า กับข้าวร้าน
ยายช้อยรสจัดนิดนึง”

คนมีน้ำใจรีบยื่นถุงข้าวแกงมาให้จนกลืนเมฆาต้องกล่าว
ขอบคุณซ้ำๆ แล้วรับมาถือไว้ หากหาญชัยไม่ซื้อมาฝากก็นึกไม่ออก
เลยว่าต้องทนหิวจนไส้กิวขนาดไหน

“ร้านอยู่ตรงไหนหรรอครับ ผมจะได้ไปซื้อเองบ้าง”

“อยู่แถวซอยสี่ครับ ถ้าครูเมฆไม่สะดวกไปซื้อเอง ผมอาสาไป
ซื้อให้ได้นะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเกรงใจ คงรบกวนนาดู”

กลืนเมฆาส่ายหน้าปฏิเสธพัลวัน ใครจะกล้าใช้ผู้อำนวยการ
โรงเรียนให้ทำหน้าที่แบบนั้น มีหวังคงถูกครูคนอื่นฯ เฟ้งเลี้ยง หรือ
วิจารณ์ในแง่ลบแน่ๆ ว่าเพิ่งมาสอนวันแรกก็สร้างความสนิทสนม
ในทางที่ไม่เหมาะสมแล้ว ต่อให้เจ้าตัวจะเต็มใจทำก็กันก็ตาม

“ไม่รบกวนหรรอครับ ยังไงเราก็ต้องเจอหน้ากันทุกวันอยู่
แล้ว”

“แล้ว ผอ. กินข้าวเย็นหรือยังครับ กินด้วยกันไหม”

“เรียบร้อยแล้วครับ เชิญครูเมฆจัดเลยนะ ถ้ามีอะไรขาดเหลือ
ก็บอกผมได้ตลอด”

“ขอบคุณมาก ๆ เลยนะครับ”

“ครับ พักผ่อนให้เต็มที่ พรุ่งนี้วันจันทร์ค่อยเริ่มงานที่เดียว”

“ได้เลยครับ”

หลังมอบรอยยิ้มให้กัน หาญชัยจึงหมุนตัวป้อนจักรยานกลับเส้นทางเดิม โดยมีเจ้าของบ้านชะเง้อหน้ามองตามหลังด้วยความอบอุ่นใจ หากมีเพื่อนร่วมงานแสนดีแบบนี้คงไม่มีอะไรให้กังวล

จากนั้นจึงเดินไปหยิบถ้วยจานช้อนมาวางไว้บนแคร่ไม้ไผ่ จัดการแกะถุง เทอาหารกับข้าวสวยลงบนภาชนะพร้อมรับประทาน มือเย็นในวันแรกของการมาเยือนสถานที่แห่งนี้

ทว่าขณะกำลังจะยกช้อนเข้าปากพลันชะงัก เพราะเสียงเอ่ยทักจากคนใกล้ตัวดังขึ้นเสียก่อน

“ผอ. หาญก็เป็นคนแบบนี้แหละ ชอบทำดีกับคนมาอยู่ใหม่”

กลิ่นเมฆมาเหลือบมองร่างกำยำที่ไม่รู้มานั่งหย่อนปลายเท้าลงข้างธารน้ำตกตั้งแต่เมื่อไหร่ มีหน้าซำยังเปลือยแผงอก สวมเพียงกางเกงขายาวเท่านั้น รวากับสภาพอากาศเย็น ๆ ไม่สามารถทำอะไรเจ้าตัวได้เลย

ความจริงบุรินทร์ไม่ได้แอบฟัง แต่บังเอิญได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่พอดี ขณะนำสิ่งของมานั่งซ่อมอยู่ตรงบริเวณนี้ตามเวลาเดิมเป็นประจำ และคิดว่าครุคนใหม่คงเริ่มประทับใจในความใจดีมีน้ำใจของผู้อำนวยความสะดวกคนนั้นได้ไม่ยาก

“ก็ดีแล้วไม่ใช่เหรอ”

“ถ้าทำด้วยความจริงใจมันก็ดี แต่ถ้าทำเพราะหวังผลบางอย่าง...ก็ไม่รู้สิ”

แน่นอนว่าคนฟังเปลอชมวดคิ้วเซ็งสงสัย ไม่นั่นใจว่าอีกฝ่ายชอบมองโลกในแง่ร้าย หรือรู้จักมักจี่กับหาญชัยมานานกันแน่ แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร เขาก็เลือกเชื่อตามสิ่งที่เห็นมากกว่าจะฟัง

ความข้างเดียว

เนื่องจากไม่อยากให้บรรยากาศอึดอัดกว่าเดิม กลิ่นเมฆาเลยชวนเปียงเบนประเด็นมาที่เรื่องอื่นแทน

“กินข้าวด้วยกันไหม”

“ขอบคุณที่ชวน แต่ผมยังไม่หิว”

เมื่อได้คำตอบเชิงไม่สนใจโลกกลับมา ฝ่ายเอ่ยปากชวนลอบถนอหายใจพลางตักอาหารเข้าปากเคี้ยวด้วยความเอร็ดอร่อยอย่างไม่คิดสานต่อบทสนทนาอีก

แม้ว่ารสชาติอาหารจะเผ็ดจัดจ้าน แต่ความอร่อยนั้นอย่าบอกใครเชียว และกลิ่นเมฆามั่นใจว่าตนสามารถอยู่ที่นี้ได้อย่างไร้ปัญหาเรื่องอาหารการกิน

“มาอยู่คนเดียวไม่กลัวเหรอ”

“ต้องกลัวอะไรครับ คนหรือผี”

“อาจจะทั้งสอง”

“ผมไม่ใช่คนขวัญอ่อนขนาดนั้น”

“งั้นก็ดีแล้ว”

เป็นอีกครั้งที่คำพูดของเพื่อนบ้านสร้างความสงสัยให้กลิ่นเมฆาจนต้องเงยหน้ามอง แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบคลายฉงนอีกเช่นเดิม ก่อนอีกฝ่ายจะลุกเดินหายลับเข้าไปในบ้านพร้อมกับข้าวของที่ต้องซ่อมแซม รวากับไม่ยากพูดอะไรไปมากกว่านั้น

“ขอบพุดจาแปลก ๆ ให้สงสัยอยู่เรื่อย”

สุดท้ายก็กลายเป็นกลิ่นเมฆาที่ต้องเก็บความสงสัยเอาไว้ในใจเพียงคนเดียว

‘คืนนี้ก่อนนอนสวดมนต์หน่อยก็ดี’

ขณะกำลังจะโน้มตัวลงนอนบนเตียงขนาดห้าฟุต พลันนึกถึงคำเตือนเชิงหวังดีจากเพื่อนบ้าน ก่อนจะส่ายหน้าเบา ๆ ไม่คิดว่ามันจะได้ผลอะไร เพราะสิ่งเดียวที่กลืนเมฆายืดถือเป็นอันดับแรกคือบุพการี โดยเฉพาะผู้เป็นแม่ที่ล่วงลับไปแล้ว และพี่สาวที่หายสาบสูญอย่างไร้ร่องรอยที่ต้องออกตามหา

กรอกรูปสี่เหลี่ยมสองอันตั้งวางบนหัวเตียง รอยยิ้มแสนอ่อนโยนของหญิงทั้งสองคนยังคงสร้างความอบอุ่นใจให้เขาได้เสมอ แม้ความทรงจำสมัยวัยเยาว์เกี่ยวกับพี่สาวจะค่อนข้างเลือนราง แต่ลึก ๆ ก็ยังมีความหวังว่าสักวันอาจได้พบกัน ณ ที่ใดที่หนึ่ง

“ขอให้เป็นวันที่ดี”

พึมพำกับตนเองแล้วดับไฟตะเกียงหัวเตียง จนบรรยากาศรอบกายมืดสนิท มีเพียงแสงสว่างจากหลอดไฟหน้าบ้านสาดส่องเข้ามาราง ๆ เท่านั้น ต่อให้ไม่เปิดพัดลม กระแสลมเย็นจากด้านนอกก็พัดโชยเข้ามาอบความผ่อนคลายอยู่แล้ว กลืนเมฆาจึงซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มพลางหลับตาพร้อมอย่างสบายใจ หวังว่าคืนแรกจะผ่านพ้นไปได้ด้วยดีตั้งใจหวัง

เมื่อชะตากรรมถึงคราวต้องรู้ จึงได้รู้

เมื่อชะตากรรมถึงคราวต้องเห็น จึงได้เห็น

ภวังค์แห่งความฝันจึงพากลิ้นเมฆาออกท่องโลกแห่งราตรีวินาทิตที่เขาจะได้พบบางสิ่งเหนือจินตนาการ...

แสงแดดร้อนระอุแผดเผาเหนือศีรษะ ชาวบ้านมากมาย
เดินสวนกันขวักไขว่ บ้างก็หอบตะกร้าผักผลไม้เร่ขายกลางเมือง

พลางร้องเรียกลูกค้า บ้างก็นั่งโบกพัดไล่ฝุ่นไล่แมลงที่ตอมกับข้าวกับ
ปลาริมข้างทาง แต่ก็มีบางคนที่นิยมใช้แว้วควายลากเกวียนเพื่อเป็น
ยานพาหนะนำทางด้วยเช่นกัน ซึ่งวิถีชีวิตดังกล่าวคือความเป็นอยู่
ของชาวแคว้นอิศวรปุระ

“ค่าน้อย เจ้าจะวิ่งไปไหน อย่าวิ่งเร็วนักซี”

“พี่ค่านาวิ่งให้ทันข้าซีจ๊ะ”

เสียงหัวเราะสดใสดังตลอดทาง เมื่อหญิงสาวผมยาวสลวยจด
กลางหลัง แต่งกายสวมเกาะอกสีใบเตย นุ่งโจงกระเบนสีน้ำตาลแก
วิ่งเล่นเท้าเปล่าอยู่กลางพื้นดินแห้งแล้ง โดยมีพี่สาวไล่ตามหลังมา
ติด ๆ ด้วยความห่วงใย เกรงว่าผู้เป็นน้องจะชุ่มซำมไม่ทันระมัดระวัง
ตัวจนได้ผลตามประสาเด็กจอมซนอีก

แต่ไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่หน ค่าน้อยก็ไม่เคยหลบจำ มีแต่อยากรู้
อยากเห็นมากขึ้นเรื่อย ๆ

“ประเดี๋ยวก็กลิ้มเอาดอก วิ่งช้าลงหน่อย ค่าน้อย”

“ข้าจะรีบเอาดอกไม้ไปให้ท่านแม่ดูจ๊ะ อ๊ะ”

พี่

ตุ๊

นั่นปะไร! เตือนยังไม่ทันขาดคำ

ร่างเพรียวก็ผล่อวิ่งชนกล่อมเนื้อแข็ง ๆ แสนกำยำของชาย
ปริศนาด้วยความบังเอิญ ดวงหน้าหวานค่อ ๆ เงยสบตาประสาน
กับคนตรงข้าม ความใกล้ชิดเริ่มเขย่าหัวใจดวงน้อยให้สั่นไหว ยาม
อยู่ในอ้อมแขนแกร่งของชายชาติตรีที่ดูคล้ายนักรบก็ไม่ปาน

“เจ็บที่ใดหรือไม่”

เสียงทุ้มถามด้วยความห่วงใย นัยน์ตาเรียวคมไม่อาจละห่าง

จากแม่ovolลออกคนนี้ได้เลย ไม่รู้ว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร เหตุใดถึงได้
มาวิ่งซุกซนกลางลานแห่งนี้ มีหน้าซ้ำผิวพรรณขาวเนียนนุ่มยังชวน
ให้นึกสัมผัสอย่างน่าลุ่มหลง

“มะ...ไม่จ๊ะ ซ้ำไม่เป็นไร”

หล่อนตอบอ้อมแอ้มพลงดันกายถอยห่าง สงวนท่าที่เชิงเงิน
อาย พวงแก้มแดงเรื่อยังชวนให้จ้องมองดังเดิม แม้หล่อนจะก้มหน้า
ลงจนเขาสังเกตความมดงมากกว่าเดิมไม่ชัด

“ค่าน้อย! พี่บอกเจ้าแล้วว่าอย่าวิ่งเร็ว”

“อะ...ซ้ำไม่ทันระวังเองจ๊ะ”

“ชื่อค่าน้อยหรือ”

ในที่สุด ชายร่างกำยำก็ได้รู้ नामอันไพเราะของหญิงสาวตรง
หน้า รอยยิ้มหล่อเหลาทำให้หัวใจดวงน้อยเต้นแรงไม่เป็นลำดับ พลง
เขยิบตัวมายืนหลบอยู่ด้านหลังพี่สาวแทน เพราะหล่อนเชื่อว่าค่าน่า
ออกรับหน้าได้ดีกว่าแน่นอน

“ขออภัยด้วยหนา น้องสาวซ้ำยังไม่รู้ประสีประสาเท่าใดนัก”

“ไม่เป็นไรดอก ซ้ำไม่ได้ถือสาเอาความ”

ชายหนุ่มเริ่มสังเกตเห็นความคล้ายคลึงกันราวกับเป็นฝาแฝด
ของพี่น้องทั้งสองคน ทว่าความเปล่งประกายกลับปรากฏให้เห็นชัด
จากทางฝั่งของค่าน้อยมากกว่าอย่างอธิบายไม่ถูก หรือว่าหัวใจภายใต้
ได้แฝงอกกำยำจะเลือกปักหลักลงตำแหน่งอย่างชัดเจนไว้ตั้งแต่แรก
แล้ว

“บ้านพวกเจ้าอยู่ที่ใดกัน ไม่ยกเคยเห็นหน้ามาก่อน”

“พวกซ้ำเป็นลูกของนายสินกับนางช้อย เจ้ารู้จักหรือไม่”

“เคยคุ้นชื่อท่านสินมาบ้าง อ้อ ลูกสาวบ้านค้าพลอยนะหรือ”

“ใช่แล้ว”

“บังเอิญเสียจริง ไม่ยักรู้ว่ามีลูกสาวงามเพียงนี้”

แม้บทสนทนาจะเชื่อมต่อกับคำนำ ทว่าสายตากลับจดจ้องเพียงคำน้อยอย่างไม่ลดละ ซึ่งผู้เป็นพี่สาวมองออกว่าบัดนี้น้องสาวของตนโตมากพอที่จะมีชายใดมาหมายปองต้องตาแล้ว

“เจ้าเป็นคนแถวนี้หรือ”

“ใช่ ข้าเกิดที่นี่ ข้าชื่อไฮ้ เป็นหัวหน้านักรบฝั่งหัวแคว้น”

“นักรบ...”

คำน้อยพึมพำเสียงเบา แต่ชายหูดีกลับเผยแววตาเจ้าเล่ห์ราวกับต้องการจะสานต่อความสัมพันธ์ เพราะมันใจว่ายามนี้เขายังไม่มีคู่แข่งมาเป็นมารหัวใจ หากซักช้าอาจต้องสูญเสียแม่่นवलลออก

“เจ้าอยากดูการซ้อมรบหรือไม่ เจ้าคำน้อย”

“อะ...ช้า...”

‘เจ้าคำน้อย’ รู้สึกตัวเบาหวิวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เพียงแรกพบสบตาก็มองความใจตัวเองยากเย็นแล้ว แต่พอโดนเอ่ยเรียกด้วยถ้อยคำหวานหู ใจก็ยิ่งเตลิดไปไกล

เหตุฉะนี้หรือ ผู้เป็นแม่ถึงได้คอยพรั้มเตือนให้ระวังกายใจยามอยู่ใกล้ชิดชายชาติตรี เพราะอาจหลงใหลใคร่เสน่ห์หาโดยไม่รู้ตัว

“เอาไว้วันหลังแล้วกันหนา วันนี้ น้องสาวข้าไม่ว่าง”

“อย่างนั้นหรือ น่าเสียดาย”

แม้คำนำจะเป็นฝ่ายได้ตอบแทน แต่ไฮ้ก็ยังพยายามส่งยิ้มผูกมิตรกับหญิงสาวร่างเพรียวที่อยู่ด้านหลังคนเป็นพี่ อยากพูดคุยทำความรู้จักกันให้มากกว่านี้ ต่อให้เจ้าตัวยังเคอะเขินอยู่ก็ตามที

เขามองว่าช่างน่ารัก น่าเอ็นดู น่าปลอบประโลมด้วยความ

อบอุ้มเสียจริง

“ข้าจะได้พบเจ้าอีกหรือไม่”

“อะ... ข้าไม่รู้”

“ไว้ข้าจะเก็บเบี้ยให้มาก แล้วเอาไปซื้อพลอยที่บ้านเจ้า ข้าจะ
ได้เห็นหน้าเจ้าบ่อย ๆ”

นับว่าเป็นประโยชน์การเกี่ยวแสนใจถึง คำน้อยจึงพยักหน้ารับ
ไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายเช่นเดิม เพียงเท่านั้นไฮ้ก็สุขสมใจแล้วที่พบเจอ
หญิงที่เขาหมายจะมอบความรักให้ครอบครองเสียที ที่ผ่านมามีหญิง
สาวมากมายต่างมาเสนอตัวอยากเป็นเมีย ทว่าเขาก็ไม่คิดสนใจใคร
หน้าไหน จนกระทั่งวันนี้...

คำน้อยดูอายุน้อยกว่าเขาอยู่หลายปี ซึ่งนั่นไม่ใช่ปัญหาหรือ
เป็นอุปสรรคเลย

หากได้น้องมาเซยชมคงเป็นวาสนาอันใหญ่หลวง และเขาขอ
ตั้งมั่นมอบคำสัญญาด้วยใจว่าจะดูแลทะนุถนอมแม่แนวลลออกจนกว่า
ชีวิตจะหาไม่

“ไอ้ไฮ้ มัวชักช้าทำอะไรอยู่วะ! ประเดี๋ยวไม่ทันกาลพอดี
ดอก!”

“เออ ข้ากำลังไป!”

จินตนาการของไฮ้แตกสลาย เมื่อเสียงเรียกจากเพื่อนสนิทดัง
ขึ้นชัดเจนหวัะ ส่งผลให้อึดอาดยึดยาดอยู่ตรงนี้นานไม่ได้ เพราะยังมี
ภารกิจสำคัญที่ต้องไปปฏิบัติเพื่อบ้านเมืองเช่นกัน

“ข้าขอตัวก่อนหนา เจ้าคำน้อย” ไฮ้กล่าวรำลัดด้วยนึกเสียตาย
ก่อนจะหันมาทางผู้เป็นพี่สาว “ส่วนเจ้า...”

“นึกว่าเจ้าไม่เอายากรู้นามข้าเสียแล้ว ข้าชื่อค่านาจะ”

“ยินดีที่ได้พบพวกเจ้าทั้งสอง”

จากนั้นไฮก็ต้องเปลี่ยนทิศทางไปทางที่เพื่อนคอยอยู่ไม่อาจหลีกเลี่ยงการล้อมรบด้วยความขันแข็งได้ ยิ่งเป็นตำแหน่งหัวหน้านักรบฝั่งหัวแคว้น ยิ่งไม่อาจละเลยหน้าที่สำคัญ

คล้ายหลังขายนักรบ คำนานจึงอดไม่ได้ที่จะหันมาเอ็นดูน้องสาวเสียหน่อย แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะมอบความสนใจให้ชายคนดังกล่าว “วิ่งชนจนได้เรื่อง”

“พี่ค่านานี้ะ คนที่เป็นนักรบต้องเก่งกล้าอาจหาญเพียงใดหรือ”

“ไม่รู้ซี แต่คงเก่งกาจน่าดู เป็นถึงหัวหน้าฝั่งหัวแคว้นเชียวนา”

“สุดยอดเลยจ๊ะ”

“เจ้าชอบหรือ”

“ชะ...ชอบอะไรหรือจ๊ะ”

“ไอ้ไฮคนนั้นนะ เจ้าชอบไซ้หรือไม่”

พอได้รับคำถามอย่างใจแจ้ง คำน้อยจึงไม่กล้าตอบกลับอย่างซื่อตรง กลัวว่าการตัดสินใจมีความรักครั้งแรกจะเป็นสิ่งที่ผิดพลาด หรือนำไปสู่หนทางที่ไม่ถูกต้องดังที่เคยวาดฝัน

“ปะ...เปล่านะจ๊ะ ข้าไม่ได้...”

“เจ้าคิดว่าจะไปปิดข้าได้หรือ แค่มองตา ข้าก็รู้ความคิดเจ้าแล้วนา”

จริงดังที่ค่านานว่า

ไม่เคยมีสักครั้งที่ค่านานจะไปปิดพี่สาวคนนี้ได้สำเร็จ พวกหล่อนเลยเป็นพี่น้องที่รู้จักกันทุกเรื่อง และมีตราบาปดังกล่าวไว้

ไม่สามารถล้มสลายได้ง่าย ๆ ด้วย

“ข้ากำลังมีความรักหรือจ๊ะ”

“ถึงเวลาแล้วหนา คำน้อย เจ้าโตเป็นสาวแล้วหนา อีกไม่นาน ก็คงได้ออกเรือน”

“แต่ข้าไม่เคย...ไม่เคยคิดรักกับผู้ใดมาก่อน”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญเท่าความรู้สึกของเขาดอก หากเขามีใจรักใคร่ต่อเจ้า เช่นเดียวกับเจ้ารักมันต่อเขา เพียงเท่านี้ก็ถือว่าเจ้าสมหวังในความรักแล้ว”

“อย่างนั้นหรือจ๊ะ”

คำน้อยยกกำลังครุ่นคิดตาม แม้วันนี้จะเป็นครั้งแรกที่ได้พบเจอกับไฮ้ แต่หัวใจกลับคาดหวังถึงความสุขในอนาคตอันใกล้ว่าคงต้องใช้เวลาเรียนรู้กันไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงจังหวะเวลาเหมาะสมสำหรับการตกลงปลงใจ เลื่อนขั้นให้ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายรับรู้ จัดงานหมั้นหมายแต่งงานตามประเพณี ก่อนจะย้ายมาอาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกันด้วยความอบอุ่น

ภาพเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นมาอย่างง่ายดาย จนบางที่คำน้อยก็หลงลืมไปว่า...ชีวิตคนเราไม่ได้ง่ายเพียงแค่นี้

“แล้วพี่ค่านาเล่า เคยรักชายใดหรือไม่”

“ตะ...ถามกระไรกัน”

“เคยหรือไม่ เคยหรือไม่”

จบเรื่องราวของตัวเองก็หันมาเขย่าแขนพี่สาวต่อเชิงอยากรู้ อยากเห็น ทว่าบรรยากาศสดใสพลันจางหายไป เมื่อเสียงทุ้มแสนดุดันดังขึ้นพร้อมกับผู้เป็นพ่อที่มาปรากฏกายอยู่เบื้องหน้าอย่างกะทันหัน

“คุยอะไรกันอยู่!”

“อะ... ท่านพ่อ”

คำนำริบจัดแจงเนื้อตัวให้ตนเองกับน้องสาวให้เรียบร้อยทันที ด้วยรู้นิสัยของบุพการีดีอยู่แล้วว่ามีความเคร่งครัด ชอบวางอำนาจเหนือลูกเมียขนาดไหน แม้จะเลี้ยงดูลูกสาวมาด้วยความรักและความสุขสบาย แต่การใช้กรรมกับน้ำเสียงกระโชกโฮกฮากอยู่บ่อยครั้งก็ส่งผลต่อความรู้สึกอันเปราะบางของคนเป็นลูกได้ด้วยเช่นกัน

“มัวแต่พากันไปเที่ยวเล่นเถลไถล เข้าตามหาพวกเจ้าเสียนาน”

“ขออภัยด้วยเจ้าคะ ว่าแต่มีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ”

“บุตรชายแห่งแคว้นเขมาปุระเดินทางมาซื้อพลอยที่บ้านเรา เป็นจำนวนมาก ข้าเลยอยากให้พวกเจ้าได้सानไมตรีต่อท่านเขาเอาไว้”

“บุตรชายหรือเจ้าคะ”

“ท่านอินแปคอยพวกเจ้านานแล้ว ริบตามเข้ามา” ชายสูงวัย ร่างท้วมหมუნตัวเดินนำหน้าลูกสาวกลับเรือน

แม้จะยังงงว่าใครคือ ‘ท่านอินแป’ ทว่าสองเท้าก็ต้องจำตามหลังผู้เป็นพ่ออย่างเลี่ยงไม่ได้ หากขัดขืนหรือชักช้ากว่านี้อาจสร้างความฉุนเฉียวให้บิดายิ่งกว่าเดิม

“ผู้ใดหรือจะ พี่ค่านา”

“ไม่รู้สิ”

สองพี่น้องเดินจับมือประคองกันไปตามเส้นทาง โดยหารู้ไม่ว่าบุคคลดังกล่าวอาจกลายเป็น*ตัวแปร*สำคัญในชีวิตนับจากนี้เป็นต้นไป

เลือก

เม็ดเหงื่อผุดพรายตามกรอบหน้าอย่างประหลาดทั้งที่สภาพอากาศยามดึกตื่นค่อนข้างหนาวเย็น จู่ ๆ กลิ่นเมฆาก็รู้สึกตัวตื่น พลางลุกขึ้นมาด้วยความงุนงง เมื่อจำได้เลือนรางว่าภาพในความฝันเป็นช่วงเวลาในอดีต ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องนุ่งห่มของบุคคลในฝัน สำเนียงการพูด หรือสถานที่ความเป็นอยู่ ก็มีความโบราณแตกต่างจากปัจจุบันสิ้นเชิง

ทว่าสิ่งที่น่าแปลกกว่านั้นก็คือ...

“ทำไมจำหน้าใครไม่ได้เลย”

ปกติเขาไม่ใช่พวกชอบเพื่อฝันอะไรเป็นเรื่องเป็นราว แต่ความฝันเมื่อครู่เหมือนมีคนมาเปิดละครย้อนยุคให้ดูอย่างไรอย่างนั้น โดยไม่รู้ว่าอยู่ในช่วงยุคสมัยใดกันแน่

“สงสัยจินตนาการไปเองมั้ง”

ฉับพลัน คำแนะนำเชิงหวังดีของเพื่อนบ้านก็ลอยเข้ามาในโสตประสาท แม้กลิ่นเมฆายังดังเลยว่าควรเชื่อหรือปล่อยเบลอดูอีกหน ทว่าสุดท้ายเขาก็ยอมพนมมือขึ้นระดับอกแล้วสวดมนต์บทง่าย ๆ เพียงไม่กี่นาที ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนหลับตาอีกครั้ง

หวังว่าจะเป็นการนอนหลับที่ได้พักผ่อนจริง ๆ

อย่าต้องไปผจญภัยในโลกอื่นอีกเลย

3

สาวชุดไทย

คำคืนแรกของการนอนต่างสถานที่ผ่านพ้นมาอย่างราบรื่น แม้กลางดึกจะเพลอสะดุ้งตื่นเพราะความฝันอันประหลาดก็ตาม แต่หลังจากล้มตัวลงนอนใหม่อีกหน ทุกอย่างก็กลับมาเป็นปกติไม่เห็นเรื่องราวใดต่อจากนั้น ราวกับมีใครอนุญาตให้เขาได้หลับพักผ่อนอย่างสบายใจจนถึงรุ่งเช้า

วันแห่งการเริ่มต้นใหม่มาเยือนอย่างรวดเร็ว กลิ่นเมฆาแต่งกายด้วยชุดไพรเวตดูสุภาพเพื่อไปสอนหนังสือที่โรงเรียนป้อนคำฟ้าเป็นวันแรก หลังยืนหมุนตัวตรวจสอบความเรียบร้อยหน้ากระจกอยู่ครู่หนึ่ง มือบางก็คว้าแฟ้มเอกสารการสอนมากอดไว้แนบอก ใช้มืออีกข้างผลักบานประตู เดินออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ที่ด้านนอก

พอได้ยินเสียงธารน้ำตกก็ยิ่งรู้สึกถึงความเป็นธรรมชาติ คนเมืองกรุงอย่างเขาจึงรู้สึกผ่อนคลายตามสภาพแวดล้อมบนยอดเขาสูงโดยปริยาย

“เฮ้ะ รองเท้า...”

แม้แต่เปล็ดเปล็นกับสิ่งรอบกายจนลืมนึกเสียสนิทว่ารองเท้าหนังรัดส้นยังซ่อมไม่เสร็จ และดูเหมือนวันนี้จะต้องยืมรองเท้าแตะของเพื่อนบ้านมาใช้ชั่วคราวก่อน

“ไปโรงเรียนแต่เช้าเลยนะ”

กำลังนึกถึงก็ได้ยินเสียงทุ้มตะโกนทักทายมาพอดี กลิ่นเมฆาหันทมองร่างกำยำที่สวมเสื้อเนื้อบางคอวีสีน้ำตาลกับกางเกงขายาวลายตาราง คล้ายเพิ่งตื่นนอนหมาด ๆ พลังยกขันตักน้ำจากโถงโบริกเล็กมาล้างหน้าล้างตาไล่ความม่วงงุน

“แล้วคุณล่ะ ตื่นมาทำอะไรแต่เช้า”

“ทำงานสิ เป็นช่างซ่อมตีนสลายลูกค้ำก็หนีหายหมด”

“ปกติมีงานซ่อมเยอะไหมครับ”

“ก็มีมาทุกวัน แถวนี่มีอยู่ร้านเดียว”

นับว่าเป็นคำตอบเชิงติดตลกก็ไม่ปาน ทว่าทำเอากลิ่นเมฆาหลุดยิ้มอย่างง่ายตาย ก่อนจะสวมรองเท้าพลาจตั้งท่าจะเดินขึ้นเนินเขาไปทางโรงเรียนป้อนคำฟ้าก่อนถึงเวลาเจ็ดโมง แต่แล้วพลันต้องชะงักเพราะคำถามห้วน ๆ จากเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงเสียก่อน

“กาแพ หรือโอวัลติน”

“ฮะ?”

“ชอบดื่มอะไร”

ฟังผิวเผินเหมือนเป็นประโยคคำถามธรรมดาทั่วไป หากบุรินทร์ไม่หยิบแก้วเซรามิกใบเล็กขึ้นมาชูด้วย เขาคงแปลความหมายไม่ออกว่านั่นคือการชักชวนอย่างผูกมิตร

“เอ่อ กาแพก็ได้ครับ”

“นั่งรอแป๊บหนึ่ง เดี่ยวขงให้”

“ขอบคุณครับ”

กลิ่นเมฆาหย่อนสะโพกนั่งลงบนแคร่ไม้ไผ่อย่างว่าง่าย สงสัยอีกฝ่ายจะรู้ว่ายามนี้ภายในบ้านพักของเขาไม่มีอาหารหรือวัตถุดิบใด ๆ ที่สามารถทำรับประทานเองได้เลย นอกจากต้องอุดหนุนร้านค้าของชาวบ้านเพื่อประทังชีวิตไปก่อน

มิน่าข้ายังไม่คิดด้วยว่าจะได้รับน้ำใจจากเพื่อนบ้านคนนี้อีกครั้ง

“ดีมาก่อน จะได้ไม่ง่วง”

“ผมเป็นพวกตื่นเช้าอยู่แล้ว”

ปากว่าเช่นนั้น แต่ก็เอื้อมมีอรับแก้วกาแฟมาดื่มเพิ่มความกระปรี้กระเปร่าให้ร่างกาย โดยมีเพื่อนบ้านนั่งอยู่ด้านข้างโดยเว้นระยะห่างไม่ให้เกิดความอึดอัด เพราะพวกเขายังไม่ได้สนิทสนมกัน

ความจริงกลิ่นเมฆาไม่ได้มีปัญหาเรื่องการสานสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน ออกจะชอบพบปะผู้คนใหม่ๆ ด้วยซ้ำ แต่หากอีกฝ่ายไม่ให้ความร่วมมือ หรือแสดงท่าที่ไม่พร้อมเป็นมิตร เขาก็ขอเลือกอยู่ห่างๆ ไม่สร้างความรำคาญใจให้กันดีกว่า

“คุณขาดของใช้หลายอย่างเลยใช้ไหม”

“ใช่ครับ ผมเอามาแค่เสื้อผ้ากับของใช้ส่วนตัวบางอย่าง พวกของใช้ของทำครัวไม่มีเลย”

“เย็นนี้คุณเลิกงานค่ำไหม เดี่ยวผมพาไปซื้อ”

“คุณจะไป?”

กลิ่นเมฆาร้องถามเสียงหลงพลางเลิกคิ้วขึ้นเชิงตากับข้อเสนอดังกล่าว เพราะการเดินทางลงจากภูเขาสูงนี้เพื่อเข้าตัวเมือง

ค่อนข้างไกลหลายกิโลเมตร อีกทั้งเส้นทางก็ทุลักทุเลอยู่ไม่น้อย ซึ่งเขาคิดไม่ถึงเลยว่าเพื่อนบ้านจะใจดี มีน้ำใจมากขนาดนี้

“อ้อ ผมมีรถกระบะคันหนึ่ง สภาพเก่าแล้วแต่ยังใช้งานได้ดี หรือคุณจะรอให้ ผอ. หาญาไปซื้อก็ได้นะ แล้วยแต่คุณเลย”

“รบกวนคุณหรือเปล่าครับ ผมเกรงใจ”

“ยังไงคุณก็ต้องให้ใครสักคนที่มีรถพาไปอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่”

“นั่นก็ไม่ต้องเกรงใจหรอก คุณจำเป็นต้องมีของใช้ในบ้านบ้าง”

ชายหนุ่มครุ่นคิดว่าจะยอมรับความช่วยเหลือครั้งนี้ หรือรอให้ผู้อำนวยการโรงเรียนพาไป แต่ใจก็ไม่อยากพึ่งพาผู้บังคับบัญชาอยู่บ่อย ๆ เกรงว่าจะดูไม่ดีและอาจส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงานในภายหลัง ดังนั้นการกระซิบไมตรีกับเพื่อนบ้านคนใหม่ น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

“รบกวนทีนะครับ คุณผา”

“ไม่ต้องเรียกคุณหรอก ผมเป็นแค่ช่างซ่อมธรรมดา ไม่ได้มียศตำแหน่งนำหน้าชื่อ”

คล้ายเป็นการตัดพ้ออย่างไรไม่รู้ ซึ่งกลิ่นเมฆาคิดว่าการให้เกียรติคนอื่นเป็นพื้นฐานที่สำคัญของมนุษย์ ไม่ว่าจะทำงานแบบไหน หรือมีฐานะอะไรก็ควรได้รับการยกย่องอย่างเท่าเทียมกัน

“แล้วคุณอายุเท่าไรละ ผมจะได้เรียกถูก”

“ยี่สิบแปด”

“โตกว่าผมสามปี นั่นเรียกพี่ผาแล้วกัน”

‘พี่ผา’ หันมาสบตาประสานกับเจ้าของรอยยิ้มหวานครู่หนึ่ง ก่อนจะเบือนหน้าหนีมองไปทางอื่น ไม่คิดตอบโต้ เพราะค่อนข้าง

ชอบคำเรียกรวมตามากกว่าการใช้คำว่า ‘คุณ’ ที่ฟังดูห่างเหิน ไร้
ความสนิทสนม

“เย็นนี้เจอกันนะพี่ ขอขอบคุณสำหรับกาแฟนะครับ ผมไปสอน
ก่อน”

“อือ”

พยักหน้ารับเบา ๆ พลังจดจำของแผ่นหลังบางของอีกฝ่ายที่
กำลังก้าวเท้าขึ้นเนินเขาด้วยความไม่คุ้นชิน ซึ่งช่วงเริ่มแรกคงต้องมึ
การปรับตัวกับอะไรหลายอย่างเป็นเรื่องปกติ แต่เขาเชื่อว่าคุณครู
คนใหม่ต้องอยู่ที่นี้ได้อย่างแน่นอน

“เห็นหน้านี้กว่าอายุสี่สิบต้น ๆ ซะอีก”

เสียงทุ้มพึมพำเพียงลำพัง ไม่อาจตัดสินใครผ่านลักษณะ
ภายนอกได้แม่นยำโดยเฉพาะกลิ่นเมฆา...

กระทั่งสายตาเหลือบเห็นร่องเท้าหนังสือดำวางอยู่บนขั้นตู้ จึง
เกิดความคิดว่าคงต้องแอบลัดคิวซ่อมให้ก่อนเสียแล้ว เพราะภาพ
ลักษณะสวมรองเท้าแตะเข้าสถานศึกษาคงไม่เหมาะกับคุณครูคนใหม่
สักเท่าไรนัก

**แม้ไม่ใช่ครั้งแรกของการสอนแบบจริงจัง แต่กลิ่นเมฆา
ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาแอบตื่นเต้นไม่น้อย**

ขณะเดินตามหลังผู้อำนวยการโรงเรียนป้อนคำฟ้าไปตาม
อาคารไม้หลังเก่าที่มีร่องรอยชำรุดทรุดโทรมบางจุด เหลือบเห็นเด็ก
นักเรียนชั้นประถมบางคนวิ่งสวนผ่านด้วยความคึกคัก ต่างให้ความสนใจ
สนใจแก่คุณครูคนใหม่อยู่เช่นกัน เขาจึงส่งยิ้มทักทายอย่างผูกมิตร
จนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าห้องเรียน ป.5/2

“ห้องนี้ครับ ชาติครูที่ปรึกษาอยู่พอดี เด็กนักเรียนมีทั้งหมดสิบคนครับ”

“โอเคครับ ขอขอบคุณ ผอ. หาญมากนะครับ”

“เด็กห้องนี้น่ารักครับ ไม่ค่อยดื้อกันเท่าไร แต่ถ้าครูเมฆมีอะไรอยากให้ช่วยก็บอกได้เลยนะครับ”

“แค่นี้ก็เกรงใจ ผอ. จะแย่งแล้วครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ อีกหน่อยก็เป็นคนกันเองแล้ว”

กลิ่นเมฆาแอบสะดุดตรงประโยคช่วงท้ายนิดหน่อย ซึ่งคงเป็นกรณีเพื่อนร่วมงานที่ดีต่อกันที่พอเจอหน้าทุกวันคงเพิ่มความสนิทสนมเป็นกันเองไปโดยปริยาย ยิ่งหาญชัยเป็นคนอัยาศัยดีแบบนี้ยิ่งทำให้สนิทนากันง่ายขึ้น

“อ้อ เย็นนี้ให้ผมพาไปซื้อของใช้ใหม่ครับ คิดว่าครูเมฆน่าจะต้องการอีกหลายอย่าง”

“อ้อ พี่ผาจะพาผมไปซื้อนะครับ คงไม่รบกวน ผอ. ดีกว่า”

“พี่ผา?”

“ใช่ครับ พี่ผา”

ไม่รู้จะย่ำซื้อซ้ำๆ เพื่ออะไร ทว่าสีหน้าของหาญชัยเหมือนไม่อยากจะเห่หูตัวเองสักเท่าไรนัก หรือไม่คิดว่าเขาจะยอมรับข้อเสนอจากเพื่อนบ้านก่อนก็ไม่อาจทราบได้

บางทีสองคนนี้อาจมีความหลังร่วมกันมาก่อน ซึ่งคนเพิ่งมาอาศัยใหม่อย่างเขาคงคาดเดาไม่ถูกว่าเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี

“อา...โอเคครับ งั้นผมขอตัวก่อนนะ”

“ครับ”

บทสนทนาสิ้นสุดลง คุณครูคนใหม่จึงอยากมอบความสนใจ

ให้การเรียนการสอนเป็นอันดับแรก

เมื่อสองเท่าเดินเข้าไปภายในห้องสี่เหลี่ยม จากเสียงเจ็ยวจำว ตะโกนคุยเล่นกันพลันสงบลงอย่างรวดเร็ว เด็กน้อยชายหญิงในชุดนักเรียนสีขาวยาวต่างพากันทรุดนั่งตรงโต๊ะประจำของตนเองด้วยความเรียบร้อย จดจ้องมองมาที่เขาเป็นทิศทางเดียว ก่อนที่หัวหน้าห้องจะเป็นฝ่ายล้มคำสั่ง

“นักเรียนทำความเคารพ!”

“ซา-หวัด-ดีคะ คุณครู/ซา-หวัด-ดีครับ คุณครู”

เสียงกล่าวยามคนางทำเอารอยยิ้มสดใสของครูคนใหม่ปรากฏบนใบหน้า แล้วเริ่มทำความรู้จักกับนักเรียนจำนวนสิบคนท่ามกลางบรรยากาศรื่นเริงยามเช้า

“สวัสดีครับเด็ก ๆ มีใครเคยคุ้นหน้าครูมาก่อนไหม”

“ไม่เคยค่ะ/ไม่คุ้นเลยครับ”

นักเรียนส่งเสียงเจ็ยวแจ้วช่วยกันตอบคำถามอย่างให้ความร่วมมือ กลิ่นเมฆาจึงหยิบแบงซอลล์สีขาวยาวมาเขียนชื่อตัวเองลงบนกระดานดำ เพื่อให้เด็ก ๆ ฝึกการอ่านและจดจำไปในคราวเดียว ก่อนจะหันมาอธิบายเพิ่มเติม

“ครูชื่อครูเมฆนะครับ เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษคนใหม่ของโรงเรียนนี้ แล้วก็จะมาเป็นครูที่ปรึกษาห้องพวกเราด้วยครับ”

“โอโฮ สอนภาษาอังกฤษ”

“ต้องยากมากแน่ ๆ เลยอ่า”

เด็กน้อยหลายคนเริ่มกังวลว่าจะยากเย็น หรือสนุกขึ้นกว่าเดิม เพราะเป็นวิชาเดียวที่ไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจสักเท่าไร เนื่องจากไม่ใช่ภาษาประจำถิ่น และการเรียนภาษาต่างประเทศมักต้องให้การ

จำเป็นหลัก ดังนั้นเด็กนักเรียนที่นี้จึงไม่ค่อยมีใครชื่นชอบวิชานี้กัน

“ใครมีคำถามอะไรไหมเอ่ย?”

“หนูค่ะ”

“ครับ จะถามอะไรครู”

“ครูเมซมีแฟนหรือยังคะ”

ทันใดนั้น เสียงโห่ร้องด้วยความชอบใจของเด็กห้อง ป.5/2 ก็ดังสนั่น แกล้งหยอกกระเช้าคุณครูคนใหม่ ซึ่งมันสร้างรอยยิ้มเอ็นดูให้กลิ่นเมฆาจนต้องส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะตอบตามความจริงอย่างไม่คิดปิดบัง

“ยังไม่มีครับ”

ขณะเดียวกันครูที่ปรึกษาคนใหม่คงไม่รู้ตัวด้วยว่า...มีใครคนหนึ่งแอบยืนฟังอยู่นอกห้อง และได้ยินประโยคดังกล่าวแจ่มแจ้งจนเกิดความคิดบางอย่างสลักไว้กลางใจ

วันแรกของการสอนผ่านพ้นไปด้วยดี กลิ่นเมฆารู้สึก

อิมเมจใจกับการย้ายมาเป็นครูที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะทุกคนให้การต้อนรับดีมาก ตั้งแต่ผู้อำนวยการหาญชัย เพื่อนร่วมงาน คุณครูท่านอื่น รวมถึงเด็กนักเรียนที่น่ารัก ซึ่งไม่ได้แสดงพฤติกรรมเกรงให้เห็นเลย ทุกอย่างจึงอยู่ในเกณฑ์ที่น่าประทับใจมาก

เวลาประมาณห้าโมงครึ่ง กลิ่นเมฆากำลังเดินกลับไปยังบ้านพัก จำได้แม่นยำนัดหมายกับเพื่อนบ้านอย่างบูรินทร์เอาไว้ โดยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือยัง

ระหว่างทางเหลือบเห็นชาวบ้านหลายคนนิยมปั่นจักรยานกันมากกว่าขี่รถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์สี่ล้อ เน้นความเป็นอยู่อย่าง

เรียบง่าย หากินจากแหล่งธรรมชาติ พืชผล ไร่นา และเลี้ยงสัตว์ เศรษฐกิจ นับว่าเป็นการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายจริงๆ

กระทั่งมาหยุดคืนตรงบริเวณข้างบ้าน พบว่าเพื่อนบ้านกำลัง สตาร์ตรถยนต์คอยอยู่ก่อนหน้าแล้ว ก่อนจะหันมามองหน้าเขา เป็นการทักทาย ทว่ามันทำให้เขานึกเกรงใจที่เดินกลับบ้านอย่าง เอ้อระเหยลอยชามากไปหน่อย

“โทษทีพี่ รอนานไหมครับ”

“ไม่นาน แค่มาลองสตาร์ตเครื่องเฉยๆ”

“ไม่ค่อยได้ขับรรถเหรอ”

“อือ ไม่รู้จะขับไปไหน จะขับก็ตอนจะไปซื้อของแถวตัวเมือง นั้นแหละ”

“งั้นไปกันเลยไหมครับ เดี่ยวค่ากว่านี้จะมองไม่เห็นทาง”

“ไปเลยก็ได้” บุรินทร์ตอบรับอย่างว่าง่าย พลางเปิดประตูรถ กระบะฝั่งคนขับแล้วหันมาทางคุณครูคนใหม่อีกที “อ้อ รองเท้าวาง อยู่บนตู้หน้าบ้านนะ”

“พี่ซ่อมเสร็จแล้วเหรอ”

“อือ”

“ค่าซ่อมเท่าไรหือครับ คิดรวมกับค่าน้ำมันรถที่จะพาผมเข้า เมืองด้วยเลยก็ได้นะ”

“ชี้เกียจคิด ไว้วันหลัง”

“อะ?” คนฟังร้องเสียงหลงพลางเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย “แบบนี้ ก็ได้เหรอ”

“รีบขึ้นรถได้แล้ว”

พอถูกเร่งเร้า กลิ่นเมฆาจึงต้องรีบนำแฟ้มไปเก็บไว้ในบ้านแล้ว

พวกแค่กระเป๋าสตางค์กับโทรศัพท์ติดตัวเอาไว้ ก่อนจะสาวเท้ามานั่งตรงเบาะข้างคนขับ รอให้รถขับเคลื่อนออกไปตามเส้นทางมุ่งหน้าลงจากภูเขาสูงนี้ ซึ่งเขาสังเกตเห็นว่าสองข้างทางไม่มีเสาไฟสักต้นเดียว หากแสงตะวันดับลง จินตนาการได้ไม่ยากกว่าบริเวณนี้จะมีตาสงัดขนาดไหน

“สอนวันแรกเป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดีครับ เด็กที่นี้น่ารักมาก”

“คงเข้ากับเด็ก ๆ ได้ไม่ยาก สมกับเป็นครู”

“ผมชอบอยู่กับเด็กนะ ชอบสอนด้วย สนุกดี”

“นั่นก็เหมาะกับอาชีพนี้แล้ว”

บุรินทร์มองว่าตัวตนที่แท้จริงของกลิ่นเมฆาคงไม่ใช่คนใจไม่ไส้ระกำ ไม่อย่างนั้นคงสร้างภาพจำดี ๆ ให้แก่นักเรียนไม่ได้ และคงไม่ใช่ที่รักของลูกศิษย์ด้วย

ขณะรถกระบะกำลังแล่นลงเขาอย่างเชื่องช้า นัยน์ตากลมโตพลันเหลือบมองดวงอาทิตย์ที่เพิ่งจมนลงที่ขอบฟ้าหมาด ๆ บรรยากาศรอบบริเวณจึงถูกระบายทับด้วยสีดำ ไร้แสงส่องสว่างใด ๆ นอกจากไฟหน้ารถเท่านั้น

หากจะเปลี่ยนมาเดินทางช่วงกลางวันก็ไม่สะดวกเพราะติดการสอน มีหน้าซำบุรินทร์ยังต้องทำงานส่งลูกค้าให้ทันเวลาอีก ดังนั้นยามนี้เลยเหมาะต่อการออกไปซื้อของใช้ส่วนตัวมากที่สุด แม้สภาพอากาศรอบข้างจะไม่ค่อยเอื้ออำนวยต่อการมองเห็นอะไรก็ตาม

“มีดเร็วจังแฮะ”

“หน้าหนาวก็แบบนี้แหละ แล้วทำไมถึงมาสอนที่นี่”

“อยากหนีมั้งครับ”

“หนีอะไร ออกหักมาเหรอ”

“ไม่ใช่สักหน่อย”

กลิ่นเมฆาไม่กล้าเปิดเผยเรื่องครอบครัวหรือเรื่องความรักให้ใครรู้ มองว่าเป็นเหตุผลส่วนตัวที่ไม่ควรเล่าให้ใครฟัง สุ่มสี่สุ่มห้าขนาดเพื่อนสนิทบางคนยังไม่เคยรู้เบื่องลิกเกี่ยวกับพ่อแม่พี่น้องเขาเลย ถึงบุคลิกของบุรินทร์จะดูไม่ใช่คนชอบปากโป้งหรือว่าร้ายใคร แต่เขาก็ยังอยากเก็บไว้เป็นความลับเพียงลำพังดั้งเดิม

“พีละ เป็นคนที่นี่ตั้งแต่เกิดเลยเหรอ”

“ก็...เฮ้ย!”

เอี้ยดดด!

ปลายเท้าเหยียบเบรกกะทันหัน เมื่อจู่ๆ ดวงตาพิเศษเหนือคนทั่วไปเห็นหญิงสาวสวมชุดไทยโบราณเดินตัดผ่านหน้ารถอย่างว่องไว ก่อนจะย็นหันหลังอยู่ตรงข้างทางไม่ยอมให้เห็นโฉมหน้าชัดๆ ว่าเป็นใคร ซึ่งลักษณะภายนอกของเธอมวยผมทรงไซงะไซงะด้วยรัดเกล้าสีทอง ห่มสไบสีม่วงอ่อนแล้วนุ่งผ้าถุงลวดลายสวยงาม คาดเดาไม่ถูกว่ามาจากยุคสมัยใด

แม้บุรินทร์จะเป็นคนเห็นสิ่งลึกลับหรือเรียกง่าย ๆ ว่าผีมานานับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ไม่เคยมีครั้งไหนที่น่าตกใจเท่าครั้งนี้ เพราะการกระทำดังกล่าวเหมือนเป็นการจงใจทำให้เห็น และเรียกร้องความสนใจอยากให้เห็น

“กะ...เกิดอะไรขึ้นพี”

“เปล่า”

หากเขาเดินทางมาคนเดียวก็คงต้องจะกันกับผีแน่ๆ ทว่าตอน

นี้มีเพื่อนบ้านติดรถมาด้วย ซึ่งคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะบอกความลับส่วนตัวว่าเขาเป็นคนมีซิกซ์เซนส์ให้ใครรู้ เขาสามารถมองเห็นสิ่งลึกลับได้ตลอดเวลา รวมถึงการพูดคนเดียววันนั้นก็มักจะเป็นการสนทนากับผีอยู่บ่อย ๆ

โดยทั้งหมดทั้งมวลนั้นคือความมหัศจรรย์ที่ได้รับมาตั้งแต่เกิด คนทั่วไปเลยมองว่าเขาเป็นคนประหลาด ไม่น่าคบหาด้วย

“แล้วพี่เบรกทำไม มีตัวอะไรตัดหน้ารถหรือเปล่า”

“ไม่มีหรอก โทษทีนะถ้าทำให้ตกใจ”

“พี่โอเคใช่ไหมครับ”

“ไม่ต้องห่วง ถึงจะไม่ค่อยได้ขับบ่อย แต่ก็ชินทางอยู่”

แน่นอนว่าท่าทางแปลก ๆ ของบุรินทร์เริ่มสร้างความสงสัยให้กลิ่นเมฆาอย่างเงิบ ๆ แต่ก็ไม่ได้ส่งคำถามไปเข้าหูให้รำคาญใจ นอกจากยกมือลูบแขนตัวเองเพื่อกลบอาการขนลุกเกรียวที่ไม่รู้สาเหตุ

“มาเยอะจังนะวันนี้”

“พี่หมายถึงอะไรครับ”

“จิ้งหรีดนะ”

คำตอบนั้นยิ่งเพิ่มความฉงนสงสัยให้กลิ่นเมฆายิ่งกว่าเดิม ส่วนบุรินทร์ยังคงนิ่งขมิ้ม แม้สองข้างทางจะเต็มไปด้วยวิญญาณสัมภเวสีที่ต้องการขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนาจากผู้มีตาทิพย์ แต่เขาก็แสวงทำเป็นคนตาบอดขับรถผ่านไปอย่างไม่สนอะไรทั้งสิ้น

เวลาของการช่วยเหลือย่อมมี เช่นเดียวกับเวลาแห่งการชดใช้กรรมของแต่ละคนที่ต้องเจอ